

У БРЦГ су се догодили још једни избори. Као што су аутор и други сарадници Слободне мисли упозоравали, и ове изборе је режим искористио за потврду своје „демократичности“, а опозиција послужила као икебана. Резултати су били очекивани. Коалиција ДПСДП са ХГИ и БС је добила апсолутну већину. СНП је значајно напредовао захваљући новим лицима и савременом приступу Срђана Милића и Саше Дамјановића. НСД је добила 55 одсто или 35 хиљада гласова мање него Андрија Мандић на предсједничким изборима у априлу 2008, док је ПЗП последије изневјерених очекивања и Срба и Црногораца спао на чувених 6,3 одсто. НС и ДСС су коначно остали без посланичких плата, а СНЛ није успјела да убиједи српско бирачко тијело да може ишта да учини за заштиту права Срба, посебно имајући у виду састав посланичке листе.

Ко у суштини не познаје стање у БРЦГ помислио би да је главни разлог за расписивање избора била економска криза која ће БРЦГ задесити тек средином године, услед штете коју је нанио финансијски сектор и коначно испољене неконкурентности црногорске привреде (било да се ради о КАП-у, Жељезари или туристичкој понуди). Режим, сигуран у побједу захваљући снажној инфраструктури коју је изградио, контроли свих ресурса на приватном посједу, укључујући и такозвану опозицију, изборе је одрадио у трећој брзини.

Ипак, успјели су да постигну један већи успјех од побједи на овим изборима: да на неко вријеме затвори српско питање у БРЦГ као једини могући извор нестабилности у идућем средњерочном периоду.

Обезбјеђењем значајних финансијских средстава и медијске подршке новоформираној Новој српској демократији, насталој из бивше Српске народне странке, Мило Ђукановић је, преко својих тајкуна, успио да измијени суштину идеологије СНС, на којој је ова постала најјача српска политичка снага. Тако су идеологија заштите права Срба и очување идентитета замијењени комичном причом такозваних експерата о очувању КАП-а, борби против приватизације Електропривреде, већим пензијама и платама у јавној управи и сличним демагошким причама доведеним до врхунца на чувеном округлом столу на којем су учествовали челници НСД.

Последица гашења СНС и потпуног идеолошког заокрета, који је подржао и Јеврем Брковић, јесте губитак већине гласова и потпуно разочарање српског бирачког тијела у своје политичке представнике. Шта је то могло да утиче да Мандић и Даниловић напусте

платформу која им је доносила резултате, а која је водила до постављања српског као кључног питања у независној БРЦГ? Да ли су они толико непаветни политичари да су могли да направе овакву грешку? Имајући у виду да су им последице оваквог заокрета биле више пута предочене из врха Политичког савјета бивше СНС и сарадника Слободне мисли, јасно је да ово не може бити валидна претпоставка. Поврх тога, упадљиво раскошнија кампања од претходних без објашњења “одакле вам лова фрајери” за онолики број билборда, постера и рекламних спотова на телевизијама, те знатно лагоднији живот лидера НСД, наводи нас на закључак да су постојали неки тајни добротвори, који су за узврат нешто и морали да добију.

Као што један мој пријатељ рече, због свега горе наведеног, НСД се у слободном паду са 64 хиљаде гласова на дан 29. марта нашла на 29 хиљада. Да се избори одржавају данас, ова странка не би досегла ни 20 хиљада. Аутор јој предвиђа борбу за цензус на идућим парламентарним изборима. Ово прије свега из разлога што НСД нема идеологију нити традицију, којом су се дичиле неке друге странке које су нестале са сцене. Дакле, не постоји ни један разлог зашто би неко ко није заинтересован за личне интересе Андрије Мандића и Горана Даниловића гласао за њих.

Збуњени српски бирачи нису имали опцију на овим изборима. Зато је дио њих гласао СНП, а дио остао код куће знајући да се на овим изборима ништа не бира. Оних 29 хиљада који су гласали НСД учинили су то по навици и аутоматизму – боље гласати неког него оставити глас режиму.

Већина Срба је закључила да су Мандић и Даниловић активирани како би се спријечило постављање на дневни ред кључног питања у БРЦГ: српског питања. Врх НСД је између тешке и дуготрајне борбе за права Срба и угодне такозване опозиционе клупе и остварења личних интереса изабрао ово друго. Зато су Мандић и Даниловић гробари српског питања у БРЦГ.

На крају, остаје питање: Да ли ће Срби у БРЦГ дочекати појаву својих истинских представника на политичкој сцени или ће као народ нестати са овог простора?